

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,
Joan M. Oleaque.

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*),
Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milián
i Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*),
Miquel Benítez (*escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cañis, Albert Closas,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé,
Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí,
Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard
(Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès
(Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles
(Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Economia),
Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic,
Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala,
Bea Cabezas, Laia Campos, Marc Candela,
Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel,
Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent,
Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera,
Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres,
Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu,
Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa,
Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina,
Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marquès,
J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montserrat Minobis,
Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané,
Gustau Munoz, Joan Nebot, Toni Payà,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós,
Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuán,
Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes,
Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel,
Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar,
Lourdes Toledo, Matthew Tree,
Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia,
Àlvar Valls, Melissa Velert,
Sergi Verger, Vicenç Villatoro,
Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota,
Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà,
Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: EL TEMPS.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano
(*documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El passat dia 12, a Madrid, el Govern, i especialment el ministre de Defensa, José Bono, donaren una lliçó de què és la ignorància històrica i confusió ideològica. Ajuntaren, com a mostra de "concordia", un combatent de la División Azul i un altre de la Leclerc. És un ofensa no solament a tot demòcrata sinó també al mateix concepte de democràcia. No totes les ideologies són respectables. Ni tot el que és història és innocu.

La División Azul va ser una divisió militar d'un exèrcit feixista, que s'havia imposat per la força de les armes il·legals contra la legalitat republicana. Colpista! Aquesta División no anà a Rússia a alliberar-la del comunisme salvatge de Stalin, sinó a quadrar-se a les ordres dels comandaments militars alemanys. L'exèrcit dels quals havia envaït la Unió Soviètica, seguint l'eix de col·laboració política i ideològica entre els governs feixista de Francisco Franco i el nazi d'Adolf Hitler. L'adscripció, doncs, política, militar i ideològica de la División no implica cap dubte possible. Encara és més: a la documentació del Tribunal de Nuremberg (que jutjà i condemnà els jerarques nazis per il·legimitat i il·legalitat de la seua actuació, i que trencà així el principi de no-ingerència política i jurídica en afers d'altres països, que era la base de la defensa dels acusats) se cita la División; per tant, aquesta forma part d'allò condemnat, si més no moralment, políticament i ideològicament, a Nuremberg.

La Divisió Leclerc va ser formada per, entre d'altres, voluntaris excombatents legals de la Guerra Civil. Lluitadors que ho havien estat per la defensa de la legalitat democràtica enfront del colpisme feixista del general Franco. En el procés militar, i polític i ideològic també, d'alliberament d'Europa de les urpes nazis, la Leclerc, amb orgullosos combatents dels Països Catalans i espanyols, fou l'avantguarda que entrà a l'alliberat París.

Ni moralment, ni ideològicament, ni políticament no existeix cap equidistància possible entre la División Azul i la Leclerc. És més, qualsevol intent de veure'l repugna el mateix concepte de democràcia perquè són com la nit i el dia. Aleshores, per quina mena d'estranya i misteriosa química neuronal el ministre de Defensa espanyol, el socialista José Bono, pretén veure la superació de no se sap què ajuntant el dia 12 a la desfilada de Madrid els dos combatents, el de la División Azul i el de la Leclerc? Allò que Bono segurament no sap veure, ho té molt clar el veterà demòcrata, combatent de la Leclerc. Li ho digué al seu vell enemic, davant les càmeres de televisió: "*Yo luché por la libertad, contra el nazismo; tú, por Hitler.*" L'altre refusà contestar i abaixà el cap i la mirada al terra: "*Lo que tú digas.*" Exacte, el que ell diu. Que és el que diem tots els demòcrates. L'actitud dels dos ancians il·lustra perfectament la insalvable diferència entre les dues ideologies per les quals lluitaren i entre les quals no hi ha equidistància possible ni superació "històrica" que hi valga. Cap alt i orgull d'un, i mirada baixa de l'altre. Així de simple. Perquè ni moralment, ni políticament, ni ideològicament són iguals ells, ni tampoc allò pel qual lluitaren ho serà mai.

Als nostres lectors

El finançament ha estat sempre el cavall de batalla entre les diverses administracions que ens governen. Les grans disputes i baralles entre l'estat i els governs autonòmics, sobretot el del Principat, han estat gairebé sempre motivades per temes de finançament.

Davant la manca d'informació estadística real de l'administració de l'estat i de l'obscurantisme i l'opacitat de la fiscalitat del darrer període, EL TEMPS ha tingut accés a una sèrie de dades, que presentem en exclusiva, sobre la inversió realitzada als diversos territoris del país. Els professors de la Universitat de Barcelona Ramon Tremosa i Jordi Pons analitzen per EL TEMPS les dades inèdites de la despesa real de l'estat als Països Catalans, que evidencien els desequilibris en la balança fiscal amb l'estat.

Jaume Monzó, coordinador